

have ydet og ser, hvad der i saa Henseende er præsteret af Kommunerne, spørge sig selv: Hvad skal nu Ministeriet give? Derefter maa han tage en positiv Bestemmelse, som han er aldeles Herre over indenfor Grænserne af dette Beløb. Der er ingen Minimumsgrænse for Statskassens Bidrag. Det er muligt, at ærede Medlemmer have tænkt paa at ville drage en saadan Grænse i de Ord maaste, at Statskassens Bidrag skal staa i Forhold til Kommunernes Bidrag, men det er ikke rigtigt. Indenrigsministeren kan ikke opstille et Regnestykke over, hvad Statskassens Bidrag vil blive, før han veed bestemt, hvilke Summer Statskassen vil kunne gøre Regning paa, og hvad der staar om Halvdelen, er ogsaa udtrykt saaledes, at det er indtil Halvdelen. Altsaa, den højtærede Indenrigsminister behøver slet ikke at sige: Jeg betaler denne Million ud, indtil Kommunerne have faaet hver sin Halvdel. Han kan gøre det, men om han gør det, veed jeg ikke; han har ingen Forpligtelse dertil. Den højtærede Indenrigsminister har efter denne Lov ingen bestemt Forpligtelse til at udbetale nogen Sum til Kommunerne; i den Henseende er Loven løs, ubestemt og usikker. (Ubskydelse). Ja, at det ikke har været de ærede Forslagsstilleres Mening, anser jeg for givet. (Ubskydelse af Bernitsen). Nej, det er ikke nogen Overdrivelse. Det ærede Medlem kan jo siden sige os, hvilken Sum den højtærede Indenrigsminister er forpligtet til at udbetale ifølge denne Lov, og saa skal det ærede Medlem nok komme til at staa i Stikken med Svaret; thi der kan ikke gives noget Svar derpaa. Naar en Forpligtelse udtrykkes saaledes, at den gaar indtil 1 Million, gaar indtil Halvdelen, er dermed ikke givet nogen Regel for, hvor lidt der kan ydes. Det tror jeg ikke, nogen kan bestride. At den højtærede Indenrigsminister muligvis vil svare: Ja, jeg har tænkt paa at udbetale den ene Million og om 4 Aar de to Millioner, for saa vidt det kan gøres uden at overskride Halvdelen. Det antager jeg, at Indenrigsministeren vil svare, at han vil gøre, men han er ikke forpligtet til at gøre det efter dette Forslag; det staar der ikke noget om i Lovforslaget. — Naar vi nu gaa fra Statskassens Forpligtelser og tage Kommunernes Forpligtelser, saa ere

Kommunerne efter dette Forslag stillede paa en Maade, som Kommunerne, tror jeg, ikke ere stillede paa efter noget andet Forslag. Ogsaa herom gælder, hvad jeg sagde før, at ingen Menneſter kunne sige, hvad Kommunerne komme til at betale; det kan man ikke i dette Øjeblik sige. Det beror i første Instans paa Kommunalbestyrelsen, men i anden Instans paa Amtmanden og i sidste Instans paa Indenrigsministeren. Det er Indenrigsministeren, som skal bestemme, hvor meget Kommunerne skulle betale til dette Lovforslags Formaal; det har Indenrigsministeren Ret til at afgøre. Hvad der er Tale om her, er om alle de gamle trængende i Landet. Efter det Forslag, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berq.) og jeg havde indbragt, vilde der være Tale om noget som 78,000 Personer. Dette Forslag gaar videre; det gaar nedad til det 6de Aar. Derved bliver Antallet af Personer forøget op til noget som 93,000. Efter det Forslag, som vi forelagde, vare Udgifterne beregnede til omtrent 9 Millioner Kroner, og den Indvending, som blev gjort derimod, var den, at det var ikke tilstrækkeligt. Understøttelsen var for ringe. De ærede Forslagsstillere af dette Forslag ville give noget mere; de ville haabe give noget mere med Hensyn til, hvad der ydes, og med Hensyn til dem, som skulle nyde det, ville de drage flere Personer ind under Loven. Hvad er det saa herefter for Penge, der er Tale om efter dette Forslag? Det er et ubestemt Antal Millioner, 10—12 Millioner. Dette Forslag kan i Praksis anvendes saaledes, at det kommer til at koste 10—12 Millioner Kroner. Og hvem beror det alene paa, hvor meget det bliver, uden paa Indenrigsministeren og hans Amtmænd? Ifølge dette Forslag har man formelt givet Ministeren Ret til at udskrive Skatter i Kommunerne til et Beløb af 10—12 Millioner Kroner. — Naar De nu vilde spørge mig, om jeg tror, at den nuværende Indenrigsminister og hans Amtmænd ville foretage denne Udskrivning, siger jeg: Nej, det tror jeg ikke noget Øjeblik paa; men hvad jeg vil fastholde, er, at Forslaget, som det her foreligger, giver Administrationen formel Kompetence til at beskatte Kommunerne paa denne Maade. Det beror nemlig altsammen paa Indenrigsministeren og Amtmændene. Den